

Vanessa Križan

Stroj za pranje savjesti

Prošlost može progoniti čovjeka, a prošlost je samo niz trenutaka. Postoji to nešto u meni, u nama, nešto veliko, a toliko malo. Nešto čega se ne mogu riješiti. Čini nas ljudskim bićem. Zaista čini, ali što ako bi nestalo? Ne mogu zamisliti život bez toga. Mogu li uopće živjeti bez toga. Mogu li pisati bez toga? Moj je život snop brojnih pitanja na koja nemam odgovor. Želim biti svoj spasitelj. Želim se umiriti i reći da znam ono što ne znam. Naša je priroda veliko neshvaćanje. Što ako jednostavno ne želim znati istinu? Želim znati ono što je dobro. Doktorirala sam kaznenopravne znanosti. Kao mlađa sam očekivala veći ponos. Bila sam uzbuđena samim izgovaranjem da bih jednoga dana mogla doktorirati. Sada je to samo rečenica koju uglavnom ne izgovaram. Toliko toga se u mojem razmišljanju promijenilo. Volim sjediti, slušati glazbu, piti kavu i razmišljati. Razgovaram sama sa sobom, naravno. Vrijeme je za povratak u realnost. Spremila sam torbu za posao. Stol mi je bio pretrpan papirima. Danas imam parnicu. Pripremala sam se danima za nju. Iskreno, jako sam dobra u ovom poslu, ali s vremenom se samo gomilaju zadatci koji postanu obveza, a ne nešto što moraš raditi, a sve je manje onog što si na početku zavolio.. Zanimljivo je raditi posao odvjetnice, ali savjest će uvijek moj posao pretvoriti u strah. Čovjek kojeg danas branim ubio je stariju ženu. Prema svim snimkama koje sam pregledala i izvješćima bližnjih koje sam pročitala, žena se bacila pod auto, osuđenik je bio samo nesretnik koji je baš u tom trenutku vozio bez pojasa i brže nego što je propisano. Kažu da za posao odvjetnice trebate biti emocionalno stabilni. Ja to nisam i mislim da mi to nije mana. Kažu da ne smijemo imati osjećaj savjesti za ljude koji su osuđeni ili zli. Ja imam, pa evo me, i dalje imam posao i poprilično sam dobra u njemu. Ljudi krivo govore. Misle da je empatija nešto zbog čega možeš biti loš u poslu. Nije do toga, empatija samo posao čini težim. Naučiš živjeti tako. Valjda? Ja pokušavam. Teško je. Rekoh vam da sam emotivna, razmazala sam maskaru. Odlazim na zadnji razgovor s Lincolnom, čovjekom koji je osuđen za ubojstvo. Povezala sam se s njim. Jako je dobra osoba. Vidiš to kad osoba govori, kad te gleda u oči. Vidiš da je to samo normalan čovjek koji griješi kao i svi. Uzela sam pilulu za hranu i namjestila kućno čišćenje i pranje rublja. Octavia, moja robotska pomoćnica, došla je do mene s jako lošim vijestima. Lincoln se ubio u pritvoru! Sve je bilo tako ubrzano, nisam mogla shvatiti što se dešava. Uništilo me. Tek sam tada shvatila koliko sam se zadnjih mjeseci vezala za njega.

Nije mi bilo jasno što se dogodilo u zadnji čas. Zašto bi se ubio, zašto nije razgovarao sa mnom? Ja sam bila osoba kojoj je imao svakodnevni pristup za razgovor. Ostala sam sjediti neko vrijeme. U glavi su mi se vrtjele svakakve teorije, ali nijedna nije imala smisla, nijedna nije bila dovoljno dobra i jasna. Otišla sam u policijsku stanicu. Sve što sam taj dan saznala jest da su pronađeni tragovi vješanja. Nekoliko dana kasnije dogodilo se nešto od čega me jeza uhvatila. Forenzičari su pregledavali tijelo. Kada su rastvorili Lincolново mlado i zdravo tijelo da uzmu njegove organe za donaciju, s obzirom na to da je to njegova majka htjela, vidjeli su nešto drugačije, nešto šokantno. Lincolново je tijelo imalo sve organe – osim srca! Svi su ostali zapanjeni onime što su ugledali, ne postoji ni jedna moguća teorija o životu bez srca. Odlučili su tijelo bolje pregledati. No, tada su otkrili još šokantniju stvar. Lincoln je ipak imao srce! Ali, njegovo se srce nalazilo na mjestu mozga! Sad je bilo još teže za shvatiti kako je život bez mozga moguć! Toliko pitanja, toliko nedoumica, svi kotačići u mozgu su mi se prebrzo okretali i ništa me sada ne bi moglo smiriti ili odvući od razmišljanja o Lincolnu. Vijesti su se proširile poput požara, kako to obično i bude. Vratila sam se kući. Sjela sam za radni stol i nastavila pokušavati shvatiti što se dogodilo. U razmišljanju me prekinulo zvono na vratima. Žurno sam se ustala i krenula prema ulazu. Trenutno sam toliko napeta da se sve čini tako važnim. Otvorila sam vrata. Ispred mene stajao je muškarac, visok, plav, pomalo zastarjele frizure, tamnog tena, obučen poprilično službeno. Izvolite – rekla sam pomalo uplašeno.

- Tražim Marisol Pol Manes! – rekao je. Ovo je već čudno i zastrašujuće. Pol? Moje srednje ime koje nije ni na jednom mom dokumentu. Zašto ga on zna? Zastala sam na sekundu te nastavila razgovor. – Ja sam. Kako Vam mogu pomoći?

- Imam pošiljku za vas. Prije nego što je preuzmete zamolit ću vas da se potpišete.

- Naravno – rekla sam malo opuštenijim tonom.

- Evo ovdje. Potpisala sam pošiljku.

- Ugodan Vam dan – rekao je pružajući mi pošiljku.

Zatvorila sam vrata. Ovo je bilo čudno. Okrenula sam pošiljku. Bila je to koverta srednje veličine. Na stražnjem dijelu pisalo je moje ime. Bez adrese? Kakva je ovo uopće pošiljka!? Otvorila sam je ljutito. Unutra se nalazio papir, a pored papira nešto malo, ali tvrdo. Otvorila sam papir. Može li ovaj dan biti čudniji? Na papiru je pisalo: „Potiljak za znanjem. Oprosti!“

Unutra je bilo nešto slično kao USB, ali puno tanje i manje. Nisam imala pojma što je to. Potiljak za znanjem? Tko je ovo poslao? Nisam sigurna što bih trebala s ovime napraviti. Tada sam zastala. Ima li ovo ikakve veze s Lincolnom? – razmišljala sam. Ovo će vjerojatno biti duga noć.

Sjela sam za svoj radni stol. Na računalu sam vidjela šefov mail. Pretpostavio je da se ne osjećam dobro te mi predložio da uzmem nekoliko dana slobodno. Odgovorila sam mu da će mi par slobodnih dana dobro doći. Nisam sigurna koliko će to biti slobodni dani, ali se nadam da će sve bar malo početi dobivati smisla. Nisam mogla dozvoliti sebi da kroz sve ovo prolazim sama. Osim toga, Elena mi nikada ne bi oprostila što je nisam obavijestila o svemu. Uzela sam telefon i nazvala Elenu. Brzo se javila. Pozvala sam je da neko vrijeme provede sa mnom. Elena je moja najbolja prijateljica. Kroz sve smo prolazile zajedno i uvijek bile tu jedna za drugu. Presvukla sam se u laganiju odjeću i prilegla nakratko dok Elena ne stigne. Probudilo me zvono na vratima. Trznula sam se i naglo ustala. Zavrtjelo mi se, zastala sam na nekoliko sekundi, a onda pojurila do vrata ispred kojih me dočekaao Elenin veliki osmijeh. Zagrlila sam je. Nekako mi je njezin zagrljaj trebao. Osjećala sam se bolje.

- Kako si mi samo nedostajala! – viknula sam.

- Zar još uvijek ne znaš za papuče, Marisol!? – viknula je pomalo ljutito, ali se odmah nasmiješila.

- Uđi, molim te. Izvoli papuče.

- Obuj ih i ti, molim te, znaš da imaš osjetljive bubrege.

Elena je bila netko koga bih inače smatrala majkom kad bih uopće znala kako majka treba izgledati. Odrasla sam bez majke i oca. Možda nisam imala njih, ali svakako sam imala obitelj. Osim Elene imam par osoba koje su moja obitelj. Ljudi koji su bili tu uz mene i uz koje se nisam osjećala toliko samo.

Ispričala sam Eleni zbivanja u zadnjih nekoliko dana.

- Ovo je čudno. Mogu li pogledati poruku koju si dobila i taj čudni USB?

Pružila sam joj pošiljku.

Pažljivo ju je otvorila.

- Potiljak za znanjem. Zar nikad nisi razmišljala da bi ovo moglo ići u potiljak?

- Elena, nije vrijeme za zezanje, zapravo, poprilično je ozbiljno.

- Znam da je ozbiljno, ali zar nisi pomislila?

- To je nemoguće trebam neki logičan odgovor.

- Misliš li da je povezano s Lincolnom?

- Potpuno sam sigurna da ovo ima nekakve veze s njime.

- Ima li Lincoln obitelj, nekog s kime bismo mogle razgovarati?

- Ima. Ali, koliko ja znam, samo majku.

- Mislim da bismo prvo trebale razgovarati s njegovom majkom o ovome.

- Da, vjerojatno, ali mislim da ni ja ni ona nismo spremne za to. Mislim, razumiješ li me? Izgubila je sina, zar ću samo odjednom doći i ispitivati je o nečemu što možda i nema nikakve veze s Lincolnom.

- Razumijem te, ali ne možeš samo ignorirati činjenicu da se ovdje nešto čudno događa. Mislim, ova poruka? Ne možeš to samo ostaviti i krenuti dalje, a ne možeš ni čekati.

- U pravu si. Želim znati što se ovdje događa.

Spremile smo se i krenule do policijske postaje da nađemo gdje stanuje Lincolnova majka.

- Izvolite – rekao je policajac na ulazu zaprječujući mi put.

- Dobar dan i vama! Zovem se Marisol Manes. Trebam porazgovarati s inspektorom Murphyjem u vezi s Lincolnom Bleak.

- U redu, pričekajte nakratko ovdje.

Otišao je unutra. Okrenula sam se prema Eleni koja je stajala nekoliko metara od mene. Dala mi je ohrabrujući osmijeh. Ugledala sam policajca kako se vraća.

- Izvolite, uđite, pratite me - rekao je. Poveo me do ureda inspektora.

Pokucala sam na vrata.

- Dobar dan, Marisol. Sjedni!

- Dobar dan!

- Kako ti mogu pomoći?

- Trebala bih jednu malu uslugu. Znate za moj slučaj s Lincolnom.

- Znam, da.

- Htjela bih razgovarati s njegovom majkom, ali nemam nikakve podatke o tome gdje živi ili barem njezin broj telefona. Htjela sam Vas zamoliti da mi pomognete doći do tih podataka, zaista je hitno.

- Hm, razumijem, ali mislim da ti ne mogu pomoći. Takve podatke ne smijem nikome davati.

Žao mi je, Marisol.

- Zar baš ništa ne možete učiniti?

- Žao mi je, to bi bilo kažnjivo djelo, barem se ti razumiješ u to.

- U redu. Vidimo se drugom prilikom.

Izašla sam iz ureda. Ljuta. Jako ljuta! Nikad u životu nisam bila takva. Morala sam stati nasred hodnika punog ljudi. Udahnula sam duboko. Moram se smiriti. Izjurila sam van. Elena me i dalje čekala.

- Hej, što je bilo? – Elena je odmah primijetila da nešto nije u redu.

- Ne može mi dati podatke. Umišljena budaletina! Naravno da može, sve on može, on je glavni inspektor! Ne želi kršiti zakon. Kao da ga svakodnevno ne krši pa mi nakon svih usluga koje sam mu pružala ne želi dati jednu sitnicu!

- Moraš se smiriti. Smislit ćemo nešto.

- Nećemo ništa smisliti. Moram odmah sad znati gdje se nalazi njegova majka. Neću se smiriti dok ne saznam što se dešava.

Otišla sam doma. Htjela sam biti sama neko vrijeme. Elena je otišla.

Legla sam. Pokušavam ne razmišljati, ali teže je nego što sam mislila. Otvorila sam prozor da uđe svjež zrak. Bila je tišina, čulo se samo šuštanje lišća u daljini. Mogla sam zaspati, ali nisam htjela.

Začula sam pucanje grane ispod prozora.

Prepala sam se, ali ipak ustala da vidim što je bilo.

- Halo, ima li koga?! – uzviknula sam nadajući se da neću dobiti odgovor.

Nagnula sam se više da vidim hoću li uočiti ikoga. Ali ne, nema nikoga. Opet je bila tišina. I baš kad sam se uspravila, osjetila sam dah iza sebe. Netko mi je stajao s leđa, toliko blizu da sam osjetila njegov dah na svome vratu.

- Marisol Pol Manes! – uzviknuo je sarkastičnim i zlim glasom.

Uplašeno sam se okrenula, nisam mogla smiriti treskavicu.

- Tko si ti? – jedva sam izgovorila.

- Tko sam ja? Bolje rečeno, tko si ti?! Znaš li ti uopće tko si ti? Siroče ostavljeno od majke i oca. Samo ime, košara i deka.

Krenuo je prema meni, počela sam se odmicati.

- No dobro, kad si već odlučila započeti o meni, ovako ćemo. Ja sam Magnus. Zapravo, čekaj, vjerojatno nisi očekivala moje ime kao odgovor na pitanje tko sam. – Demonstrirat ću ti. Evo. Uzeo je nož sa stola i prerezao si žile.

Vrisnula sam.

No, ustao se. Oči su mu bile pune žila, crvene, a zubi...

- Vampir! Ti si vampir!

- Ne bih to baš tako nazvao, ali možeš me tako zvati.

- Zašto si došao, što želiš od mene?

- Želim da sjedneš.

Sjela sam. Zašto sam sjela?! Nisam ga htjela poslušati!

- Aha, da ti predstavim svoj mali trik. Trik uma. Zato si sjela. No dobro, prijedimo na stvar.

Došao sam po tebe, došao sam te upoznati s tvojom obitelji. Siguran sam da bi ti to željela.

- Ne, ne želim to, pusti me!

Uhvatio me i brzinom svjetlosti odvuкао na neko mjesto.

Nalazili smo se u ogromnoj staroj zgradi. Bilo je mračno.

Ušli smo u lift koji je imao stotine brojeva.

Ukucao je 6 brojeva. Činio se kao da zna što radi.

- Malo će ti se vrtjeti, ljubavi.

Prije nego što sam pokušala napraviti grimasu za naziv koji mi je nadijelio, zaista mi se zavrtjelo. Pala sam. On je stajao uspravno, nije ni trznuo. Došavši k sebi, sama sam se ustala.

Lift je išao poprilično brzo. Nakon nekoliko sekundi zaustavio se. Vrata su se polako otvorila.

Ovo je izgledalo kao potpuno drugačija zgrada. Na prvom je katu bilo sve staro i urušeno, a ovdje je sve kao u svemiru, kao da sam na sasvim drugom mjestu.

- Sviđa ti se, zar ne? – rekao je sarkastično.

- Gdje si me doveo, gdje sam?!

- Sve ćeš saznati na vrijeme, prati me.

Ušli smo u ogroman hodnik pun svjetla. Sve je uglavnom bilo bijele ili sive boje. Nije bilo prozora. Razmišljam o tome da pobjegnem, ali znatiželja je jača od mene.

- Evo nas, Marisol.

Stali smo ispred ogromnih sivih vrata. Na njima je bilo puno slika i natpisa. Syrus dimenzija. Taj je natpis bio najveći. Tek sada sam znatiželjna! Dao je otisak svog prsta i vrata su se otvorila.

E, ovo je bilo zapanjujuće! Je li ovo uopće stvarno!? Ulazim s vampirom u neku Syrus dimenziju.

Okrenula sam se oko sebe, vampir je nestao! Ostala sam sama u ogromnoj prostoriji punoj ogromnih predmeta koje prvi put vidim.

Čujem korake. Sve su glasniji. Netko mi se približava.

- Marisol, Marisol, najljepše moje, napokon je došao ovaj dan!

Dobro, sad već pomalo razmišljam o bijegu.

- Tko si ti? Zašto si me htio ovdje?

- Ne boj se, sve ću ti objasniti. Trebaš li pomoć da se popneš do mene?

- Ne, mogu sama, ne trebam nikakvu pomoć, pogotovo ne tvoju.

Popela sam se pomalo ponosno. Sjela sam na stolicu nasuprot njega.

- Marisol, siguran sam da ti je trenutno puno toga u glavi, ali ne brini, sve ću ti objasniti.

- U redu, mislim da sad kreće onaj dio gdje mi kreneš objašnjavati što se događa. Izvoli, slušam te.

- Zapravo, mislim da sad dolazi dio gdje ne glumim dobrog oca. Magnuse, dovedi je.

- Dovedi koga?

Ispred mene se pojavila Elena. Sva u suzama, blijeda, ogromnih podočnjaka.

Vrisnula sam i potrčala prema njoj, no Magnus me zaustavio. Grubo je primio Elenu i odveo je u neku prostoriju. Plakala sam i molila nekoga da mi objasni zašto se ovo događa. Magnus me uhvatio i zavezao za stolicu. Tada je došlo nekoliko ljudi. Čudnog izgleda. Počeli su me dirati i izgovarati čudne i nerazumljive riječi. To je sve čega se sjećam. Probudila sam se. Glava me užasno boljela.

- Ali... Bec, mama! Suze su mi krenule. Mama, tata!!! Vrištala sam.

Sve je bilo tu. Znala sam sve. Znala sam gdje sam. Znala sam što se mojoj mami dogodilo. Opet sam sve znala. Nitko nije dolazio satima. Gušila sam se u vlastitim suzama. Minute su trajale kao sati, a sati kao dani. Sjedila sam u sobi. Bijeloj sobi. Sve je bilo potpuno bijelo. Ja sam bila obučena u bijelo. Ne samo da sam izvana bila bijela, nego nešto u meni nije bilo u redu. Prije nekoliko sati nisam znala ni gdje sam, ni s kim sam. Sada znam sve. Bec je moj otac. Moja majka poginula je u prometnoj nesreći. Moj otac je bio kriv zbog toga. Naljutio je mamu, rastužio je, a ona se, da se smiri, odvezla autom u nepoznato. Rastresena i uplakana izgubila je kontrolu nad autom i skrenula u drugu traku. Sve sam znala. Ja sam mrzila svoga oca. On nas je psihički zlostavljao. I mene i moju majku. Znala sam i zašto se svega ovoga nisam sjećala. Moj je otac natjerao vještice da mi izbrišu sjećanje. Usadili su mi lažna sjećanja. Natjerali su moj um da misli kako sam ostavljeno siročće i da sam cijeli život sama. Izbrisao je svoje zlo iz mog uma. Sve. Svu istinu. Nije mogao dozvoliti da ga mrzim. Ostavio me. I sada je sve to vratio. Zašto?

Vrijeme je prolazilo. Nitko nije dolazio. Vrtjelo mi se od svjetla u sobi. Zaspala sam, ali me ubrzo probudilo otključavanje vrata. Ušao je Magnus.

- Kakav je osjećaj znati da nisi siročće? - kesio se sarkastično.

- Puno gori, vjeruj mi. - drsko sam uzvratila.

Ušao je Bec, moj otac. Nisam mogla podnijeti njegovu prisutnost.

- Kako te nije sram!?! Mrzim te! - vikala sam.

- Magnuse, možeš nas ostaviti same.

- Siguran sam da su ti stvari sada jasnije, ali, vjeruj mi, ne znaš sve. Zato me pusti da ti ispričam, a onda me osuđuj. Nakon smrti tvoje majke nisam mogao podnijeti mržnju u tvojim očima. Znaš li koliko je teško gledati kako te vlastito dijete mrzi? Jedino rješenje je bilo da kažem vampirima da ti izbrišu sjećanje i usade malo lažnog. Svo tvoje sjećanje je pohranjeno u USB koji sam ti poslao. Stavlja se u potiljak. Naravno, znao sam da to nećeš napraviti. Ovo je bio lakši način da te dovedem do sebe. Nisam znao kako da nastavim živjeti znajući da me ti mrziš.

- Nikad ti neću oprostiti, uzalud si mi vratio sjećanje.

- Nisam ti vratio sjećanje zato što sam mislio da ćeš mi oprostiti. Moj problem je bio što nisam mogao živjeti znajući da mi nećeš oprostiti i znam da nikad nećeš, zato sam našao bolje rješenje. Učinit ću da me nije briga hoćeš li mi oprostiti.

Uzeo me za ruku i odveo u novu prostoriju.

- Upoznaj stroj za pranje savjesti! Uskoro je kraj svim mojim, tvojim i tuđim mukama! Bez ljudske savjesti svijet će biti bolje mjesto za život. Ljudi se neće bojati živjeti i činiti ono što duboko u sebi žele. Neće imati savjest koja će im reći ne ili koja će im kasnije uništiti život. Sve će biti bolje.

- Ne! Zašto bi to itko htio?! Živjeti bez savjesti. Molim te, ne čini to.

- Prvo ću oprati svoju savjest, zatim tvoju, a onda svakom živom biću na ovom svijetu. Uz mene su vampiri i vukodlaci. Jedina bića koja se s ovime ne slažu su vještice. Misle da mogu uništiti moj stroj ili me natjerati da se predomislim. Kao Lincolnova majka. Pokušala me uništiti i zato sam ja njoj uništio sina. Bio je glavni pokusni kunić za ovaj stroj. Zbog čipa u njegovom vratu nije čak mogao nikom ni reći što se događa. Moram priznati da je jako pametan. Ubio se i rekao da želi donirati organe samo kako bi shvatili da nešto nije u redu, odnosno znao je da kada ti to saznaš, da ćeš krenuti u potragu. Izgleda da se ubio uzalud jer me nitko neće zaustaviti.

- Radiš veliku grešku! Možemo nastaviti živjeti, možeš me upoznati, i ja tebe. S vremenom ću ti početi opraštati. Molim te. Ovo je loše. Za tebe, ali i za sve nas.

- Tijekom svog života naišao sam na mnoštvo onih koji misle da znaju što je dobro, a što loše. Te mi riječi ništa ne znače. Ljudi rade ono što je u njihovom najboljem interesu, bez obzira na

to tko će stradati. Je li loše uzeti ono što želiš? Da, na primjer, zadovoljiš glad, iako će zbog toga netko drugi stradati? Vjerujem da je ono što netko zove zlom pravi odgovor za ovaj surovi svijet.

- Zar si toliko umišljen da misliš kako su tvoje želje veće od ovoga svijeta? Zar misliš da je tvoja sreća vrijedna savjesti svih ljudi? Ja ću te uništiti! Neću dozvoliti da se išta od ovoga dogodi! Ljutito sam otišla. Ne znam gdje. Samo sam se htjela maknuti od njega. Iza sebe sam čula korake. Naglo sam se okrenula.

- Makni se od mene. Ne želim da mi se itko od vas približava!- vikala sam na Magnusa

- Stani- primio me za ruku i povukao.

- Stani, molim te. Želim ti pomoći.

- Da, kako da ne!

- Marisol, molim te, poslušaj me.

Izgledao je, nekako, tužno. Valjda. Mogu li uopće vampiri biti tužni? Kako god, nešto mi je govorilo da ga moram poslušati.

- Dobro. Poslušat ću te.

- Sjedni ovdje, moramo požuriti dok Bec nije došao - rekao je to kao da ga se boji.

- Moraš mi vjerovati. Trebam tvoju pomoć, a zauzvrat ću ja tebi pomoći. Tvoj otac me pretvorio u vampira. Samo mi vještice mogu pomoći da opet budem čovjek, sve dok ne bude prekasno. Imam 7 syrusa dok ne postanem vampir zauvijek.

- Šta je to syrus?- upitala sam.

- To su mjeseci u našoj dimenziji. I uskoro će biti punih 7 mjeseci. Vještice su u velikoj svađi s vampirima i nikada mi ne bi pomogle. Ti ih možeš nagovoriti da me spase.

- A kako ćeš ti meni pomoći zauzvrat?

- Bec samo što nije dovršio stroj, no da bi ga završio treba tvoju krv ili krv tvoga brata.

- Molim?! Brata? Ja imam brata?

- Da, imaš brata i moramo ga naći prije Beca. Ti ćeš od vještica popiti Swan. To je napitak za miješanje nekakvih stanica u krvi. Ako bi koristio tvoju krv, ne bi djelovala jer stroj neće primijetiti da je to tvoja krv. Kad shvati da mu ti ne možeš pomoći, krenut će tražiti tvoga brata, zato ga mi moramo naći prije njega.

- Kako ću ga ja naći kad sam tek sada saznala da ga uopće imam!?

- Ja ću ti pomoći. Obećavam. Hoćeš li ti meni pomoći?

- Da, dogovoreno. Kako ću otići odavde?

- Pokazat ću ti put. Kad uđeš u lift, stisni redom brojeve 16498. Nakon toga otiđi kod Lincolnovе majke. Živi u šumi Vedera. Prva kuća nakon prvog skretanja. Zatraži od nje Swan te joj ispričaj sve što si ovdje vidjela. Nemoj zaboraviti na mene. Kada ti odeš, nakon sat vremena ću obavijestiti Beca da te ne mogu pronaći. Vještice će ti reći što ćeš dalje.

- Nadam se da će ovo uspjeti! Hvala ti, Magnuse! - otrčala sam prema liftu.

Vrata su se počela zatvarati, a Magnus je stajao do posljednjeg trenutka. Mahnuo mi je i osmjehnuo se.

Stisnula sam brojeve kako mi je rekao. Bila sam uplašena. Toliko stvari je moglo poći po zlu. Izašla sam iz zgrade. Počela sam trčati. Nakon nekoliko minuta došla sam u šumu. Ubrzo sam ugledala veliku kuću. To je bila kuća Lincolnovе majke. Uzdahnula sam i napravila korak prema ulazu. Ispred vrata sam opet nakratko zastala. Pokucala sam. Vrata su se počela otvarati. Izašla je starija žena.

- Marisol! - uzviknula je i zagrlila me.

Dugo nisam osjetila ovako iskren zagrljaj. Već ju volim.

- Marisol, uđi, molim te.

Ušla sam u kuću. Sve je bilo tako uredno i mirišljivo. Lincolnovе su slike bile posvuda i osjetila sam pritisak. Nisam bila sigurna koliko dugo ću moći biti ovdje.

- Oprostite, kako se Vi zovete? - upitala sam jer još uvijek nisam znala njezino ime.

- Zovem se Karolina. Što te dovodi ovdje?

- Trebala bih od Vas uslugu. Mislim da o ovome što ću Vam reći vi znate puno više nego ja.

Ispričala sam joj o svom ocu i planu s Magnusom. Isprva se nije mogla složiti da pomogne Magnusu, ali kasnije je popustila.

- Dođi sa mnom. Popit ćeš Swan.

- Ali, ima još nešto što Vam nisam rekla. Magnus je rekao kako imam brata.

Ispala joj je čaša iz ruke.

- Jeste li dobro?- upitala sam zabrinuto

- Jesam. Marisol... ne moraš se brinuti o tome da će uzeti krv tvoga brata. Njega više nema.

- Kako to mislite nema? Zar vi poznajete moga brata?

- Tvoj brat je umro.

- Molim Vas ne budite toliko tajnoviti i recite mi sve što znate:

- Lincoln je tvoj brat.

- Kako...Lincoln? Tko je njegova majka onda?

- Ja sam njegova majka, a tvoja sam pomajka.

- Oprosti, sve se prebrzo dogodilo. Treba mi vremena da shvatim sve ovo. Zar Bec ne zna tko je njegov sin?

- Ne, ja sam ga skrivala od njega. Nikad nije saznao za njega. Misli da je to sin moga pokojnog muža. Hajde sada, popij Swan.

Uzela sam plavu tekućinu i popila je. Nisam osjetila da se išta čudno događa.

- To je to. Sada se možeš vratiti u Syrus.

- Syrus, znači tako se zove. - rekla sam sjećajući se velikog natpisa na vratima.

Pozdravile smo se i zaputila sam se natrag u Syrus. Kad su se vrata lifta otvorila, ugledala sam Magnusa. Primio me pod ruku i odveo Becu kako ne bi ništa posumnjao.

- Bec, vidi koga sam našao. Pobjeglu ptičicu.

Taj Magnus je bio stvarno dobar lažov.

Bec me opet zatvorio u veliku bijelu sobu. Odlučila sam nakon dugo vremena samo leći i odmoriti se. Mislim da mi je to bilo stvarno potrebno. Nekoliko sati kasnije Bec je ušao u sobu.

- Kćeri, došao je taj dan! Dan kada ću spasiti cijeli svijet! Magnuse, odvedi je u sobu gdje se nalazi stroj.

Magnus je ušao i odveo me do sobe. Na stolu je stajala velika igla.

Bec je ušao. Izvadio mi je dosta krvi. Nije htio sa mnom razgovarati. Bila je uglavnom tišina.

Kad je završio rekao je Magnusu da me vrati u bijelu sobu. Opet sam sate provela u toj sobi.

Osjećala sam se kao da ću poludjeti. Hodala sam gore - dolje po sobi. Čekala sam da netko dođe. Nakon nekog vremena ušao je Magnus.

- Marisol! – zagrlio me.

- Magnuse, što je bilo?

- Bec je saznao što si napravila i otišao je kod Lincolnovе majke. Krenut će tražiti tvoga brata, a ako ga nađe prije nas sve će biti uništeno.

- Magnuse, neće ga naći. Moj brat je Lincoln. On je umro. Jedina krv koju je mogao uzeti je moja.

- Stvarno? Lincoln? Kako je to moguće?

- I ja imam puno pitanja. I dalje ne mogu vjerovati da je to istina.

- Bec se vraća, moram otići.

Otišao je. Ja sam opet imala vremena za razmišljati o Lincolnu. Moj život je jedna velika laž.

Nedugo zatim Bec je ušao u sobu. Bio je jako ljut. U ruci je držao crvenu tekućinu.

- Popij ovo! - viknuo je.

- Neću! Rekla sam ti da nećeš uspjeti uništiti cijelo čovječanstvo.

- Dobro! Sad ćemo vidjeti hoćeš li popiti! Izvedite ju van.

Hrpa vampira me vukla iz bijele sobe. Otimala sam se svom snagom, ali uzalud.

Doveli su me u veliku prostoriju. I onda... Bec je iz sobe izvukao Elenu. S druge strane bila je Karolina i ostale vještice.

- Ako ne popiješ ovo, ubit ću Elenu.- rekao je.

U tom sam se trenutku okrenula i pogledala sve oko sebe u prostoriji. Shvatila sam da je oko mene rat, a ja stojim u sredini jednog velikog sukoba koji će uništiti cijeli svijet. Zar zaista ne mogu ništa učiniti da spasim svijet!? Osjećala sam se tako bespomoćno. Nisam mogla dopustiti da popijem tu tekućinu i dam mu svoju krv koja bi uništila svijet. Okrenula sam se do stola gdje je stajalo oružje. U jednoj sekundi sam pogledala Elenu, a u drugoj Magnusa. Dala sam im siguran pogled. Pogled hrabrosti i pogled znanja. Pogled koji želi spasiti svijet. Uzela sam nož i prerezala si grkljan. Osjetila sam kraj. Ali, to je samo kraj jer ga ljudi tako zovu. Ja bih tome dala drugačiju riječ. Možda ostvarenje. Možda isprika. Možda hrabrost, početak. Ne znam. Samo znam da nije onako kako je ljudi zovu. Vidim svoju majku. Izgleda baš onako kako je pamtim. Predivna je. Suze su mi krenule. Otrčala sam prema njoj. Zagrlila sam najljepši dar na svijetu – majku. Možda će neki misliti da sam slaba jer sam izabrala „kraj“ za rješavanje problema. Opet kažem, ljudi to tako zovu. Slabost. Ne. Nije slabost. To je rješavanje problema. Vjera u ono što činim. Nisam slaba. Sve sam, samo ne slaba. Nisam mogla dopustiti da svijet postane praonica savjesti. Ti koji me zoveš slabom, ako želiš znati što je slabost, operi si savjest. Svi koji žele prati savjest, oni su slabići. Oni biraju kraći put. Život. Početak ili kraj, kako god ga zvao, život je prepun grešaka, prepun loših stvari. Zar bi jedna hrabra osoba samo tako htjela oprati dio života? To nije život. Život bez tuge i lošega nije život. Život je preživljavanje. Život je trud. Ovdje sam jer ništa što je savršeno neće trajati dugo. Sreća ne bi bila sreća ako ne bismo znali za tugu. Dobro ne bi bilo dobro, ako ne znamo za loše. Zar ne razumiješ da je sve baš onako kako mora biti. Savjest je ovdje da nas podsjeti, da nas grize, da nam kaže da i dalje živimo, osjećamo, da smo i dalje živo biće. Hrabro i snažno biće. Ono biće koje zna živjeti. Biće koje želi živjeti.